

Arrest

nr. 270 706 van 30 maart 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 13 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 30 september 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 oktober 2020.

Ook haar partner dient op 30 september 2019 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 9 november 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1994 in de stad X in het gelijknamige departement. Sinds uw geboorte woonde u met uw moeder, stiefvader, broer en oma in Colonia Escalon, Lomas Verdes in het departement San Salvador. U heeft uw middelbaar afgemaakt en dan nog een jaar geneeskunde gevolgd, u stopte daarmee in 2013. in 2017 gaf u les in het zetten van acrylnagels in een academie nabij de apotheek, Farmacia Economicas gelegen in Avenida Norte in San Salvador waar u van mei 2019 tot 17 juni 2019 werkte.

Uw problemen vonden plaats in de eerste helft van 2017 toen twee individuen u hebben proberen ontvoeren op twee blokken van uw huis in Lomas Verdes. U kwam terug van uw werk, stapte van de bus en ging te voet richting uw woning, toen een zwarte wagen stopte en ze u erin probeerden te sleuren. U verzette zich en kon ontkomen. Uiteindelijk hebben ze enkel uw tas gestolen. U legde toen een klacht neer die de politie inhoudelijk bestempelde als een poging tot overval in plaats van ontvoering. Sindsdien sukkelde u met uw gezondheid en bent u in behandeling voor de hersenbloeding die u bijna had en de paniekaanvallen. In juni of juli 2017 bent u ingetrokken bij uw partner, K.A.C.B.(...) (O.V. 8.918.025; CG 19/23566) in Comunidad El Prado in Colonia Escalon in het departement San Salvador omwille van uw problemen.

In de avond van 16 juni 2019 kwamen er vier bendeleden naar jullie huis die vroegen naar Kevin. Uw partner deed open en ging naar buiten. Ze zeiden dat ze wisten dat hij de zoon van een politieagent was en dat jullie voor jullie veiligheid sindsdien 100 dollar per week moesten betalen. Als jullie dat niet deden, zouden ze jullie vermoorden. Kevin zei dat jullie dat geld niet hadden, waarop ze repliceerden dat ze jullie routines kenden en wisten dat jullie zo'n bedrag wel konden betalen omdat uw partner in een callcenter werkte en u in een apotheek. Ze gaven jullie 24 uur de tijd om het geld te verzamelen. Toen ze weggingen, trokken ze nog hun t-shirts omhoog en toonden ze hun wapen. Hierna besprak u met uw partner wat jullie konden doen en Kevin besloot daarop contact op te nemen met een collega van zijn werk. De dag erna is zij jullie komen oppikken en zijn jullie naar haar huis gereden. Ook dienden jullie telefonisch jullie ontslag in. Aanvankelijk wilden jullie geen klacht indienen uit schrik voor geïnfiltreerde bendeleden maar Kevin diende toch klacht in. Een dag later nam uw partner contact op met een oom in de Verenigde Staten met de vraag jullie zo snel mogelijk in contact te brengen met de vader van Kevin die ondergedoken leefde. Op 22 juni 2019 ontmoetten jullie de vader van Kevin in het winkelcentrum La Gran Via in het departement La Libertad. Toen jullie hem vertelden wat jullie was overkomen en dat hij een klacht had neergelegd, zei zijn vader dat jullie er slecht aan hadden gedaan om te vluchten, niet te betalen en klacht in te dienen aangezien dat laatste jullie eigen doodsvonnissen kon betekenen. Het beste dat jullie konden doen, was het land verlaten. Toen namen jullie de beslissing om de tickets te kopen naar België. Op 26 juni 2019 kochten jullie de vliegtickets. Jullie verlieten El Salvador op 23 september 2019 en vlogen via Panama en Spanje naar België, waar jullie aankwamen op 24 september 2019. Jullie dienden op 30 september 2019 een verzoek in tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) in België.

Bij terugkeer naar El Salvador vreest u dat u het daar nog geen week zult overleven en vermoord zult worden door bendeleden.

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming, legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw vluchtinformatie neer. Op 19 oktober 2020 stuurde u via uw advocaat volgende documenten na: uw diploma middelbaar onderwijs, uw diploma van de introductie en training tot apothekersassistent, kleurenkopieën van uw hersenscans, medische attest van uw hersenscans, een medicatievoorschrift en een attest van een neuroloog uit El Salvador en de historie van uw medisch dossier in het opvangcentrum in België.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén element heeft kenbaar gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen, de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en alle elementen uit uw dossier moet worden besloten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegen uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. U verklaart immers dat u vreest te worden vermoord door bendeleden van MS-13 omwille dat u de afpersing van 100 dollar per week niet kon betalen. Zij zouden het op een deel van jullie inkomsten hebben gemunt nadat ze vaststelden dat uw partner zijn vader een politieagent was (CGVS, pp. 21-22). Er moet worden gesteld dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd. Een vrees dient echter in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval is. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Wat de argumentatie betreft aangaande uw bewering dat u het land moest ontvluchten door de problemen ingeroepen door uw partner, K.A.C.B.(...) (O.V. 8.918.025; CG 19/23566), verwijst het CGVS naar de motivering in de beslissing waarin uw partner de vluchtelingenstatus en ook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. Uw asielmotieven zijn immers hoofdzakelijk gebaseerd op zijn asielmotieven. De motivering luidt als volgt:

"Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, moet worden geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in uw land van herkomst wegens uw ras, uw nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep werd gevisieerd door een misdaadbende. U verklaart immers dat u vreest te worden vermoord door bendeleden van MS-13 omdat

u de afpersing van 100 dollar per week niet kon betalen. Zij zouden het op een deel van jullie inkomsten hebben gemunt nadat ze vaststelden dat uw vader een politieagent is (CGVS, pp. 8-9). Er moet echter worden geconcludeerd dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming geen elementen aanbracht die er op zouden wijzen dat u omwille van een van de criteria van de Vluchtelingenconventie zou zijn vervolgd of bij terugkeer omwille van deze criteria zou worden vervolgd. De loutere verwijzing dat u de zoon bent van een politieagent, die omwille van zijn functie in het bestrijden van georganiseerde misdaad een mogelijks risicoprofiel heeft (CGVS, p. 15), volstaat niet om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus. Een vrees dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoek om internationale bescherming ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. U heeft echter onvoldoende onderbouwd waarom dit voor u het geval zou zijn. Bijgevolg kan u evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Allereerst dient er op te worden gewezen dat u niet aannemelijk maakt dat het profiel van uw vader als politieagent die benadeelden zou bestrijden, de basis vormt van uw problemen (CGVS, p. 15). Het enige stuk dat u neerlegt waarmee u zijn werk tracht aan te tonen, heeft uw vader zelf bezorgd aan een advocaat, die het op zijn beurt afleverde bij de collega waar u ondergedoken zat (CGVS, p. 6). Als uw vader dan toch zelf in de mogelijkheid verkeerde u een bewijs aan te dragen van zijn werk, dan is het bedenkelijk dat dit het enige stuk is dat hij u kon bezorgen. Dit loonbriefje vermeldt enkel dat hij agent zou zijn maar er is geen enkele aanwijzing dat hij zou tewerkgesteld zijn bij een divisie die specifieke operaties verricht tegen de georganiseerde misdaadbendes (document 6). U koppelt zijn beweerde specifieke profiel van misdaadbestrijder ook niet echt aan de afpersing van de benadeelden: uit uw verklaringen blijkt dat het hen om een vast inkomen ging en niet zozeer om de inhoud van zijn job. Zo zouden de benadeelden uw "veiligheid" garanderen als u hen de gevraagde renta van 100 dollar per week betaalde (CGVS, p. 20). U kunt verder niet aannemelijk maken hoe de benadeelden uw familiale band zouden kunnen achterhalen hebben en u kunt evenmin verklaren waarom ze u pas in 2019 begonnen te viseren, daar waar uw vader zijn job toch al sedert 1995 uitoefent (CGVS, p. 15). Zo hebben u en uw partner geen idee hoe de benadeelden uit uw buurt konden weten dat u de zoon van een politieagent was (CGVS, p. 23, CGVS partner, p. 25). Uw vader zou in 2008 jullie huis hebben verlaten toen u vijftien jaar oud was. Hij is toen verhuisd naar Soyapango, een andere zone in het departement San Salvador, en later omwille van problemen naar Ilopango. U sprak of zag hem daarna nog weinig. Zo'n een à twee keer per maand gingen jullie eens iets gaan eten of samen winkelen (CGVS, p. 12). Daarnaast verklaarde u dat uw vader voor een specifieke eenheid in Soyapango werkt die benadeelden arresteert. Daarbij wordt vastgesteld dat uw vader altijd heel voorzichtig zou zijn geweest. Zo bedekte hij tijdens operaties zijn gezicht, zou hij enkel zijn werkkuniform dragen voor zijn werk en kleepte hij zich om op het werk (CGVS, p. 15).

Voorts blijkt u nooit al te grote voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen om het risico op problemen met benadeelden te voorkomen. Zo weet u bijvoorbeeld enkel dat uw vader in San Salvador operaties uitvoerde, maar niet specifiek in welke zones (CGVS, p. 16). Tevens kunt u enkel benoemen dat er in uw buurt benadeelden van MS-13 actief zijn, zonder de prominente figuren te kennen waarvan u beter uit de weg bleef (CGVS, p. 8). Bovendien verplaatste u zich tijdens uw studies met het openbaar vervoer (CGVS, p. 17) en deed u dit nog steeds wanneer u terugkeerde van uw werk (CGVS, p. 18). Omdat u 's nachts werkte, werd u dichtbij waar u woonde, rond twee uur 's nachts opgepikt door het bedrijfsvervoer. Daar hingen benadeelden gedrogeerd of dronken rond die u vaak kleine hoeveelheden geld vroegen, eenmalig uw koptelefoon hebben gestolen en waarvan u weet dat ze u in de gaten hielden (CGVS, pp. 8-9). Ook uw partner verplaatste zich nog steeds naar haar werk met het openbaar vervoer (CGVS, p. 11; CGVS partner, p. 5), ofschoon ze vaak met straatintimidatie te kampen kreeg of seksueel geïntimideerd werd wanneer ze langs de benadeelden passeerde (CGVS, p. 9).

Tevens komt u weinig geïnteresseerd over ten opzichte van de beweerde problemen van uw vader. U verklaart immers enkel dat uw vader omwille van zijn werk ook doodsb bedreigingen heeft gekregen waarvoor hij diende te verhuizen. Zo is uw vader rond dezelfde periode als jullie moeten verhuizen van Soyapango naar Ilopango. Uw bewering dat uw vader daar niet zoveel over heeft verteld aangezien dit niet de hoofdreden was waarom u met hem afsprak op 22 juni 2019 overtuigt niet (CGVS, p. 27). Ook als uw partner beweert dat jullie dringend contact met uw vader wilden opnemen om hem te verwittigen dat hij voorzichtig moest zijn en dat ze ook achter hem zaten (CGVS partner, p. 26), stelt zich de vraag

waarom u uw vader niet naar details vroeg en u hem zelf ook geen details verschaft over hoe de bendeleden eruitzagen. Logischerwijze kan toch verwacht worden dat u probeert af te toetsen wat de reikwijdte van jullie problemen was en of het om dezelfde bendeleden ging die jullie omwille van dezelfde reden, namelijk de job van uw vader, terroriseerden (CGVS, p. 27). Eigenaardig genoeg weet u ook niet welke bende actief is in de buurt van waar uw broer woont (CGVS, p. 16). Uw broer verdient ook zijn kost in een callcenter. Als u problemen kende omwille van het beroep van uw vader, kan verwacht worden dat jullie het met uw familie over uw problemen zou hebben om hen op de hoogte te brengen en de situatie en reikwijdte te kunnen inschatten, ook voor hen (CGVS, p. 16).

Op 28 april 2020 zou uw vader opnieuw problemen hebben gekend waardoor hij verhuisde uit Ilopango naar een voor jullie ongekend adres (CGVS, p. 12; CGVS partner, p. 18). U en uw partner opperen dat de partner van uw vader toen werd bedreigd omdat ze gelieerd is aan een politieagent. Uw partner beweert dat uw vader u een beschrijving zou hebben gegeven van de bendeleden (CGVS partner, p. 18), terwijl uw vader u daar volgens u weinig details over heeft gegeven. U zou zelfs niet weten wie de nieuwe partner van uw vader is, kan haar naam niet geven en weet niet hoeveel renta ze aan welke bendeleden moest betalen (CGVS, p. 5). U legt hierover een Messengersgesprek neer waarbij moet worden gewezen op de weinig objectieve bewijswaarde hiervan, aangezien eender wie op gelijk welk moment dergelijk gesprek kan construeren (document 8). Als uw vader overigens echt voor zijn leven zou vrezen, kan logischerwijze verwacht worden dat hij El Salvador ontvlucht, ongeacht of hij bijna in pensioen gaat (CGVS, p. 22).

Uw bewering dat uw vader een prominente rol speelde in de bestrijding van de georganiseerde misdaad in het departement San Salvador, kan dan ook niet objectief worden vastgesteld en evenmin slaagt u erin dit door uw verklaringen aannemelijk te maken. Bovenstaande bevindingen leiden ertoe dat er geen enkel geloof kan worden gevestigd aan uw relaas dat u renta diende te betalen omwille van het beroep van uw vader.

Daarnaast werden enkele tegenstrijdigheden en inconsistenties waargenomen met betrekking tot jullie verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en het CGVS. Ofschoon uw partner de bendeleden niet heeft gezien, verklaart ze dat u ze beschreef als volgt: donker, met zwarte haren en rond de 20 jaar (CGVS partner, p. 24). Daarbij is het opmerkelijk dat zij het door u vermelde prominentste kenmerk niet benoemt, met name dat ze hun petten omgekeerd droegen (CGVS, p. 23). Dat twee van deze vier bendeleden uw partner twee weken voor ze bij jullie thuishkwamen op 16 juni 2019 achtervolgden naar de apotheek waar ze werkte (CGVS, p. 24; CGVS partner, p. 7), maakt u niet aannemelijk. Zo is het niet meer dan een veronderstelling aangezien ze haar vanop een afstand hebben gevolgd, zonder haar aan te spreken of opmerkingen te maken, zoals ze anders wel deden (CGVS partner, p. 5). Voorts verklaart uw partner dat ze niet weet welke bendeleden u bedreigden, aangezien u de deur sloot zodat ze hen niet kon zien (CGVS partner, p. 7). Ook weet uw partner niet of dezelfde bendeleden haar op straat intimideerden als deze die u het geld vroegen (CGVS partner, p. 7). Tevens stelt zich de vraag waarom deze bendeleden van MS-13 zich zouden durven begeven in een gebied waar de Mao Mao het voor het zeggen heeft (CGVS partner, p. 20). Dat bendeleden uw partner al sinds 2017 lastigvielen, verklaart ook niet waarom ze jullie nu pas benaderden voor renta (CGVS partner, p. 6).

Voorts dient vastgesteld dat uw houding weinig verenigbaar is met een reële vrees of een reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, wetende dat u een doodsb bedreiging boven het hoofd hing. Zo zou u zijn ondergedoken bij een collega in de stad Ayutuxtepeque zonder er op de hoogte van te zijn of er een bende actief was en zoja, welke bende (CGVS, p. 13). Als u claimt dat het te gevaarlijk was om onder te duiken bij uw moeder in Puerto El Triunfo en dat het nog gevaarlijker was bij uw vader in Ilopango (CGVS, p. 10), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit toch aftoetst alvorens u met uw partner ergens onderduikt voor ongeveer drie maanden.

Daarnaast beweert u maar vier keer het huis van uw collega te hebben verlaten, namelijk op 17 juni 2019 voor de klacht, op 22 juni 2019 om met uw vader te spreken, op 20 september 2019 om dollars in te wisselen voor euro's en tot slot op 23 september 2019 om het land te verlaten (CGVS, p. 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat u ook op 26 juni 2019 samen met uw partner het huis verliet om de vliegtickets aan te kopen, die u nota bene aankocht in Colonia Escalon in San Salvador bij het reisbureau 'All American' (CGVS, p. 22). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, bevindt dit reisbureau zich vlakbij uw woning. Tevens werden op 28 augustus 2019 jullie geboorteaktes opgemaakt in het bureau van Alcaldia de la

Ciudad de San Salvador (document 4). Op 17 september 2019 werd u een nieuwe identiteitskaart uitgereikt (document 2) en op 18 september 2019 werd uw paspoort uitgegeven in Galerías Escalon, een commercieel centrum in San Salvador (CGVS, p. 19). Als u echt voor uw leven vreest, stelt zich de vraag waarom u deze administratieve uitstappen niet bundelde in plaats van diverse keren zich te begeven in een gevaarzone. U geeft voorts een compleet onsamenhangende uitleg over de reden waarom u zowel uw paspoort als uw identiteitskaart vernieuwde. U geeft aan uw identiteitskaart hernieuwd te hebben toen u van werk veranderde en dan meteen ook uw paspoort hernieuwd te hebben. Bij confrontatie met uw verklaring dat uw paspoort van september 2019 is, beweert u ineens dat de firma veranderde. Hierop wordt u tegengeworpen dat het hernieuwd werd toen u niet meer werkte. Vervolgens komt u aanzetten met een uitleg dat u uw handtekening veranderd had en dat u uw paspoort diende te veranderen omdat uw handtekening op uw paspoort anders zou verschillen (CGVS, p. 19). Als u omwille van uw werk een nieuwe identiteitskaart liet opstellen, is het hoe dan ook heel bedenkelijk dat daar nog steeds bij het onderdeel "job" student ingevuld staat daar waar u sedert 2011 student af was (CGVS, p. 17).

Als u voorts op 22 juni 2019 reeds beslist had om naar België te komen (CGVS, p. 14), stelt zich de vraag waarom u op 26 juni 2019 tickets aankocht voor een vlucht die pas gepland stond op 23 september 2019, bijna drie maanden later (CGVS, p. 22). Uw poging tot verschoning kan niet overtuigen. Zo beweert u dat het aanvankelijk jullie bedoeling was om zo snel mogelijk te vertrekken, maar toen besloten om in te gaan op het aanbod van u collega om daar nog enkele maanden compleet ondergedoken te leven zonder nog buiten te gaan, enkel om 1300 dollar bij elkaar te rapen door de tablet en de computer te verkopen (CGVS, p. 10, 14). Als u genoeg geld wilde hebben om naar België te gaan, omdat u niet wist hoe de procedure zou verlopen, had u haar immers kunnen vragen om het geld over te maken op een rekening terwijl jullie al in veiligheid verkeerden. Uw collega zou immers geholpen hebben met de verkoop van de elektronische apparatuur. Dat jullie tevens dollars inwisselden voor euro's (CGVS, p. 14) en dat de vliegtickets voor de verkoop van de elektronische spullen werden aangekocht (CGVS partner, p. 14), bevestigt dat jullie het geld niet nodig hadden om jullie vliegtickets naar België te bekostigen en dat jullie deze financierden met jullie spaargeld (CGVS, p. 14). Dit is eveneens tegenstrijdig met uw verklaring dat jullie niet eerder konden vertrekken omdat de tickets te duur waren (CGVS, p. 22). Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt ook dat er toen dagelijks vluchten plaatsvonden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken en dat u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit uw land te kunnen vertrekken, temeer daar uw vaders had aangespoord om zo snel mogelijk het land te ontvluchten (CGVS, p. 21). Als jullie echt problemen hadden om de tickets te bekostigen, stelt zich ook de vraag waarom jullie geen beroep deden op uw partner haar stiefvader aangezien hij haar hielp met de bekostiging van haar kostelijke medische behandelingen (CGVS partner, p. 29). Bovendien reisde u via Spanje naar België en liet u na om in deze EU-staat een verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat u naar eigen zeggen niets over Spanje wist. Deze houding ondermijnt de ernst van de door u aangehaalde problemen omdat u evenmin beweert over veel informatie over België te beschikken (CGVS, p. 22) en hier geen familie heeft (CGVS, p. 15 & CGVS partner, p. 15)

Tot slot zou u geen enkele moeite hebben gedaan om op de hoogte te komen van het resultaat van het onderzoek in uw klachtendossier (CGVS, pp. 27-28). Uw klacht is vaag en vermeldt niet hoeveel individuen van MS-13 naar uw huis kwamen, hoe zij eruitzagen en in welke omstandigheden u die renta diende te betalen. Bovenal is het eigenaardig dat u een afpersingsklacht gaat indienen in een afdeling van het departement verkeersveiligheid in de divisie wegverkeer (document 5).

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk maakte dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u een reëel risico loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt, kunnen de bovenstaande vaststelling niet ombuigen. De overige documenten zoals uw rijbewijs en uw geboorteakte staan hier op zich niet ter discussie. Ook uw vluchtinformatie en het persartikel van 30 augustus 2019 dat bericht over een moord dichtbij waar u woonde worden niet betwist. Uw naam wordt niet vermeld in het artikel en het houdt geen verband met uw persoonlijke problemen (CGVS, p. 5-6)."

Wat betreft de door u aangehaalde beweerde poging tot ontvoering in de eerste helft van 2017, dient te worden opgemerkt dat het hier dan ging om een geïsoleerd incident van weliswaar ernstig geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. U verklaart dat u de gezichten van de twee individuen niet heeft gezien en dat u niet weet of ze benedeleden waren (CGVS, pp. 8-9). U weet niet waarom deze personen het toen op u gemunt hadden en haalt zelf aan dat in El Salvador mensen gewoon soms lukraak worden gekozen (CGVS, p. 10). Tevens zouden deze personen u niet meer belaagd hebben toen u verhuisde naar El Prado (CGVS, p. 11), waarbij het terzijde wel opmerkelijk is dat u dit zo zelfverzekerd kunt zeggen aangezien u deze individuen toen niet goed heeft gezien. Al deze elementen wijzen erop dat u misschien een toevallig slachtoffer was dat zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevond, veeleer dan een specifiek uitgekozen doelwit. Bijgevolg kan uit dit incident niet afgeleid worden dat u ook in de toekomst nog problemen van deze aard zou ondervinden.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat als het incident zo'n traumatiserende invloed had op u, u wel naar uw partner verhuisde in dezelfde buurt, namelijk Colonia Escalon waar nochtans dezelfde bende MS-13 actief was. In tegenstelling tot uw bewering dat het op zo'n twintig minuten à een half uur met de bus gelegen is (CGVS, p. 11), blijkt uit onze informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat dit op een goede elf minuten stappen van elkaar ligt. Ofschoon u minder buiten probeerde te komen, bleef u het publieke transport gebruiken (CGVS, p. 5, 10-11). Evenzo beweert u een klacht ingediend te hebben, maar legde hiervan geen documenten neer op het CGVS. Er wordt ook vastgesteld dat uw partner uw poging tot ontvoering niet eens aanhaalt bij de DVZ als reden om het land te ontvluchten (Vragenlijst CGVS partner, 14 februari 2020, vraag 5). Dat de beweerde poging tot ontvoering bijgevolg ook een reden zou zijn om El Salvador te ontvluchten, ruim drie jaar later, valt dan ook sterk te relativeren.

Aangaande uw gezondheidstoestand na het beweerde incident wordt opgemerkt dat u er tegenstrijdige verklaringen over aflegt en dat deze ook niet overeenstemmen met die van uw partner. Vooreerst ontkende u resoluut fysieke problemen te hebben overgehouden aan uw beweerde ontvoering (CGVS, p. 10). Tijdens uw vrij relaas echter, voert u ineens aan hierdoor gezondheidsproblemen gekregen te hebben en u ontvouwt bijna een hersenbloeding gekregen te hebben en daar momenteel behandeling voor te volgen omdat u er nog symptomen van heeft (CGVS, p. 22). U voert aan dat er een hersenscan genomen werd om te zien of u een tumor had, u heeft paniekaanvallen en neemt medicatie tegen stress, met name anti-depressiva, anti-eleptica en slaappillen (CGVS, p. 28). U legt na het persoonlijk onderhoud kleurenkopies neer van hersenscans, een medisch attest erbij, een ziektebriefje en een medicatievoorschrift van een neuroloog uit El Salvador en de historiek van uw medisch dossier van het opvangcentrum in België. Inzake de hersenscan, dient er opgemerkt te worden dat de bijhorende conclusie luidt dat het een normale hersen MRI betreft. Uit de historiek van het opvangcentrum in België, kan opgemaakt worden dat u oogproblemen inroept, hoofdpijn, chronische migraine, hyperventilatie en stoelgangproblemen. Deze medische problematiek vormt op zich echter geen bewijs van de oorzaak die u toeschreef aan een beweerde ontvoering: uit niets blijkt dat uw gezondheidsproblemen gelieerd zouden zijn aan de beweerde poging tot ontvoering in 2017. Kwestieus hierbij is dat u verklaarde dat in november of december 2018 hersenscans werden uitgevoerd in een ziekenhuis in San Salvador waarvan u de naam zich niet herinnert (CGVS, pp. 28-29). Toen u bij uw partner woonde moest u om de twee maanden worden opgevolgd bij een neuroloog, het laatste wat de dokter u zei was dat u een behandeling moest volgen gedurende twee jaar, dit zei hij in 2018 (CGVS, p. 29). Uw partner zei dat u verschillende keren voor een volledige check-up ging en dat u daarna nog verschillende keren voor medicijnen moest gaan. Gevraagd of u nog moest gaan als u al bij hem woonde, stelde uw partner bizar genoeg dat u dan niet meer moest gaan (CGVS partner, p. 26). Bij confrontatie met de vraag waarom u in het begin niets gezegd heeft over de invloed van de ontvoering op uw gezondheid, poneert u verkeerdelijk dat er niets over uw gezondheid gevraagd werd. Hierna oppert u het niet goed begrepen te hebben. Bij confrontatie met het gegeven dat u bij DVZ dit evenmin vermeld heeft toen u naar u uw gezondheidstoestand gevraagd werd en u integendeel verklaard heeft in goede gezondheid te verkeren, zoekt u verschooning door te zeggen dat u zich schaamde om het daar over te hebben (CGVS, p. 30). Dit is niet ernstig. Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring geen fysieke zaken overgehouden te hebben aan de ontvoering, houdt u ineens voet bij stuk en stelt niets van de ontvoering over te houden en wendt u voor begrepen te hebben dat de vraag was of u gewond was na de ontvoering. U vervolgt dat u niet gewond was, maar wel psychologische klachten te hebben (CGVS, p. 30). Deze uitleg kan niet overtuigen: u legt een hele resem fysieke klachten neer, die weliswaar misschien terug te voeren zijn op psychologische problemen maar dat u deze gezondheidsproblemen niet te berde bracht bij DVZ en evenmin wanneer u er expliciet naar gevraagd werd bij het CGVS, valt niet te verschoenen.

Wat betreft de overige incidenten waarbij bendeleden van MS-13 u diverse keren seksueel intimideerden met hun opmerkingen (CGVS, p. 5), dient te worden geconcludeerd dat dit niet ernstig genoeg is om de grens voor subsidiaire bescherming te bereiken. U beweert immers dat deze bendeleden dat al deden sinds 2017, eind 2017 en dat u langs hen bleef passeren en met het openbaar vervoer bleef naar uw werk gaan (CGVS, p. 6). Gevraagd of het dezelfde bendeleden waren, zegt u dat u hierop niet kunt antwoorden omdat u hen niet gezien heeft (CGVS, p. 7).

De overige documenten die u neerlegt, kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De documenten over uw identiteit en scholing, met name uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw diploma middelbaar onderwijs staan hier niet ter discussie. Evenmin is dit het geval voor uw vluchtinformatie en training tot apothekersassistent van 9 mei 2019. Deze biedt echter geen inzicht in uw tewerkstellingsperiode voor de apotheek.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ireland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays après un épisode migratoire* van 13 juli 2021 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20210713.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit cijfers van IOM van 2021 blijkt dat de meeste terugkeerders het gebrek aan economische mogelijkheden aangaven als de hoofdreden om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 304 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet in aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie van terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf), blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld

te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Veiligheidssituatie van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_veiligheidssituatie_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook ten aanzien van uw partner, K.A.C.B.(...) (O.V. 8.918.025; CG 19/23566), met wie u naar België reisde, werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

U vroeg om een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van 15 oktober 2020. Deze kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud werd op 19 oktober 2020 naar uw advocaat gestuurd en op 20 augustus 2020 naar u per aangetekend schrijven. Binnen de periode van acht werkdagen na de betekening van de kopie van deze notities, werden geen opmerkingen meer geformuleerd met betrekking tot de inhoud ervan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift en stukken

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Gezien de commissaris-generaal voor een groot deel verwijst naar de motieven zoals uiteengezet in de beslissing van haar partner K.A., verwijst verzoekster wat deze motivering betreft naar het middel van haar partner in zijn beroep.

Wat betreft haar eigen aangevoerde persoonlijke problemen, met name de ontvoeringspoging en seksuele intimidatie, betoogt zij: *“Verwerende partij maakt van alles een abstractie en tracht alles minimaliseren en te relativiseren. Verzoekende partij heeft bijzonder veel meegemaakt, dit wordt ook niet in twijfel getrokken door verwerende partij. Maar omdat zij niet onmiddellijk het land verliet, maar amper buiten kwam, wordt dit niet gezien als een reëel risico voor haar leven? Dit is niet ernstig.”*

Verder verwijst verzoekster naar het Nansen-rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* dat volgens haar bevestigt dat de bendes niet louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld daar hun daden en beweegredenen niet louter van economische aard zijn en dat er moet worden nagegaan of er in El Salvador een effectieve bescherming voorhanden is tegen de bendes, die wel degelijk moeten worden beschouwd als politieke actoren. Verzoekster concludeert dat de verwerende partij zich niet langer kan verschuilen achter het argument dat de bendes louter als criminele organisaties moeten worden aanzien en dat er een individuele en specifieke vrees moet worden aangetoond.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoekster op de (humanitaire) situatie in El Salvador en stelt zij dat het land wordt gezien als een van de meest onveilige ter wereld. Zij citeert in dit verband landeninformatie en wijst op de ontsprende situatie van veralgemeend geweld in El Salvador die recent geëscaleerd is.

Verzoekster werpt tevens op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Zij vreest dat zij geen werk zal hebben en zij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien zij besmet raakt met deze ziekte.

Verzoekster voegt ter ondersteuning van haar verzoekschrift de UK Home Office Country Policy and Information Note van januari 2021 alsook het Nansen-rapport 2021/2 *“El Salvador – Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* toe.

3. Aanvullende nota

Verzoekster maakt op 24 februari 2022 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, samen met twee medische documenten van 29 december 2021 en een psychiatrisch verslag van 17 februari 2022.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoekster verklaart dat zij El Salvador heeft verlaten omwille van de problemen die haar partner K.A. heeft gekend, met name afpersing door bendeleden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) omdat hij de zoon zou zijn van een politieagent, die is belast met het bestrijden van georganiseerde misdaad. Daarnaast stelt zij dat in de eerste helft van 2017 twee individuen hebben geprobeerd om haar te ontvoeren. Zij kon evenwel ontkomen en haar belagers hebben uiteindelijk enkel haar tas gestolen.

5.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend (*“may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case”; “Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.”; “Depending on the particular circumstances of the case (...)”*, p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar haar land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten haar specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moeten worden nagegaan of verzoeksters verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoekster evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

5.3. Verzoekster verwijst naar vluchtmotieven die identiek zijn aan die van haar partner K.A., met name afpersing door bendeleden van de MS-13 ten gevolge van de professionele werkzaamheden van de vader van haar partner, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

Dienaangaande zijn in de bestreden beslissing dan ook identiek dezelfde weigeringsmotieven opgenomen.

Zoals verzoekster in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat zij hierin integraal verwijst naar het middel van haar partner in zijn beroep.

De Raad heeft hier bij arrest van 30 maart 2022 met nr. 270 704 over geoordeeld als volgt:

“4.1. Verzoeker verklaart dat hij El Salvador heeft verlaten omwille van afpersing door bendeleden van de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) in zijn wijk omdat hij de zoon zou zijn van een politieagent, die is belast met het bestrijden van georganiseerde misdaad.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus “El Salvador: Veiligheidssituatie” van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR guidelines).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendege geweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers

van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case"; "Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee."; "Depending on the particular circumstances of the case (...)"; p. 28-29 e.v.).

Het risico voor een verzoeker om slachtoffer te worden van bendege geweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn in het kader van de beoordeling van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, moeten zijn specifieke en individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Daarom moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen.

Zoals hierna zal blijken, blijft verzoeker evenwel in gebreke om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

4.3. Verzoeker legt in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten neer die betrekking hebben op zijn persoonsgegevens en reisweg, met name zijn identiteitskaart, zijn oud en hernieuwd paspoort, zijn rijbewijs, zijn geboorteakte en zijn vluchtinformatie (AD CGVS, map met documenten), die hier niet ter discussie staan.

De loonbrief van zijn vader bevestigt diens beroep als politieagent. Ook dit element wordt op zich niet betwist, maar hieruit kunnen verzoekers beweerde problemen als gevolg van het beroep van zijn vader niet blijken.

Het persartikel van 30 augustus 2019 bericht over een moord in de buurt waar verzoeker woonde, maar heeft verder geen betrekking op verzoeker en houdt evenmin verband met zijn problemen (NPO, p. 5-6). Dit artikel kadert dan ook binnen de algemene (veiligheids)situatie in El Salvador. De Raad betwist niet dat het geweld er wijdverspreid is en er onder meer de vorm aanneemt van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing en drugshandel. Deze algemene landeninformatie volstaat evenwel op zich niet om aan te tonen dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Zoals eerder vermeld, is de nood aan bescherming afhankelijk van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en moet verzoeker deze in concreto aannemelijk maken.

De kopie van het messenger-gesprek met zijn vader over de bedreigingen die hij op 28 april 2020 zou hebben ontvangen, is niet afkomstig van een objectieve bron. Naast het gegeven dat zulke stukken eenvoudig via knip- en plakwerk kunnen zijn gemanipuleerd, kan dergelijke conversatie ook eenvoudig worden geënceneerd en gemanipuleerd en biedt deze geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch over de identiteit van de daadwerkelijke deelnemers aan het gesprek. Om deze redenen kan aan zulke conversatie maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaat dit gesprek op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

Wat betreft de klacht bij de afdeling verkeersveiligheid van de Nationale Civiele Politie van El Salvador, moet worden opgemerkt dat, los van het feit dat het zeer opmerkelijk is dat verzoeker een klacht wegens afpersing gaat indienen bij een afdeling van het departement verkeersveiligheid in de divisie wegverkeer (AD CGVS, map met documenten, nr. 5), dit document louter is opgesteld op basis van zijn verklaringen. Daarenboven is deze klacht zeer vaag; nergens wordt vermeld hoeveel individuen van MS-13 naar verzoekers huis kwamen, hoe zij eruitzagen en in welke omstandigheden hij die renta diende te betalen.

Verder is er geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdaaden die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweemde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werd onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Verzoeker zou zelfs geen enkele moeite hebben gedaan om op de hoogte te komen van het resultaat van het onderzoek in zijn klachtendossier (NPO, p. 27-28).

Gelet op het gebrek aan enige objectivering, kan aan deze klacht, die niet meer bevat dan de eigen verklaringen van verzoeker, slechts een geringe bewijswaarde worden toegekend.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Er moet vervolgens worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

4.4. De Raad wijst erop dat verzoekers profiel als zoon van een politieagent niet wordt betwist maar dat hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij als gevolg hiervan een gegronde vrees voor vervolging heeft, dan wel een reëel risico op ernstige schade loopt.

Vooreerst maakt verzoeker het beweemde profiel van zijn vader als politieagent die bendeleden zou bestrijden niet aannemelijk. Het enige stuk dat verzoeker neerlegt waarmee hij het werk van zijn vader aantoon, in casu een loonbrief, heeft zijn vader zelf bezorgd aan een advocaat, die het op zijn beurt afleverde bij de collega bij wie verzoeker ondergedoken zat (NPO, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat dit het enige stuk was dat zijn vader hem kon bezorgen. Het loonbriefje vermeldt enkel dat verzoekers vader agent zou zijn maar er is geen enkele aanwijzing dat hij zou zijn tewerkgesteld bij een divisie die specifieke operaties verricht tegen de georganiseerde misdaadbendes (AD CGVS, stuk 5, map met documenten, nr. 6).

Voorts blijkt ook niet echt dat verzoeker het profiel van zijn vader als bestrijder van bendeleden koppelt aan de beweemde afpersing door de bendeleden. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat het bendeleden om een vast inkomen ging en niet zozeer om de inhoud van het werk van verzoekers vader (NPO, p. 20). In ruil voor het betalen van renta zouden de bendeleden verzoekers 'veiligheid' garanderen. Een dergelijke werkwijze komt evenwel niet overeen met de modus operandi van de in El Salvador aanwezige bendes. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt immers dat politieagenten en hun familieleden een specifiek doelwit kunnen zijn van bendes en hierbij het risico lopen gewelddaden te ondergaan of te worden vermoord (COI 12 oktober 2020, p. 23; UNHCR Guidelines, p. 42). In dit opzicht is het reeds weinig geloofwaardig dat bendeleden zich louter zouden beperken tot het afpersen van verzoeker 'om zijn veiligheid te garanderen' (NPO, p. 20).

Verder kan verzoeker niet aannemelijk maken hoe de bendeleden zijn familiale band zouden kunnen hebben achterhaald en kan hij evenmin verklaren waarom ze hem pas in 2019 begonnen te viseren, daar waar zijn vader zijn job toch al sedert 1995 uitoefent (NPO, p. 15). Zo hebben verzoeker en zijn partner geen idee hoe de bendeleden uit zijn buurt konden weten dat hij de zoon van een politieagent was (NPO, p. 23, NPO partner, p. 25). De commissaris-generaal bemerkt hierover terdege: "Uw vader zou in 2008 jullie huis hebben verlaten toen u vijftien jaar oud was. Hij is toen verhuisd naar Soyapango, een andere zone in het departement San Salvador, en later omwille van problemen naar Ilopango. U sprak of zag hem daarna nog weinig. Zo'n een à twee keer per maand gingen jullie eens iets gaan eten of samen winkelen (CGVS, p. 12). Daarnaast verklaarde u dat uw vader voor een specifieke eenheid in Soyapango werkt die bendeleden arresteert. Daarbij wordt vastgesteld dat uw vader altijd heel voorzichtig zou zijn geweest. Zo bedekte hij tijdens operaties zijn gezicht, zou hij enkel zijn werkuniform dragen voor zijn werk en kleepte hij zich om op het werk (CGVS, p. 15)."

De repliek in het verzoekschrift dat hij dit niet kan weten 'gezien de bendeleden dit uiteraard niet aan hem meedeelden', is weinig beduidend en kan voorgaande pertinente vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. Vaagweg stellen dat de macht van de bendes in die periode steeg en zij meer mensen konden inzetten om informatie in te winnen en om mensen te bedreigen en af te persen, volstaat hiertoe evenmin, gelet op de lage visibiliteit van zijn vader. Verzoeker slaagt er evenmin in concreet aan te geven waarom hij, omwille van de job van zijn vader, pas sinds 2019 in het vizier is gekomen van de bendeleden. Deze vaststellingen ondermijnen verder de geloofwaardigheid verzoekers verklaringen.

Voorts blijkt verzoeker nooit al te grote voorzorgsmaatregelen te hebben getroffen om het risico op problemen met bendeleden te voorkomen, wat er eens te meer op wijst dat hij omwille van het werk en de functie van zijn vader nooit enige ernstige vrees koesterde of diende te koesteren. Zo verplaatste hij zich tijdens zijn studies met het openbaar vervoer (NPO, p. 17) en deed hij dit nog steeds wanneer hij terugkeerde van zijn werk (NPO, p. 18). Bovendien kan verzoeker enkel benoemen dat er in zijn buurt bendeleden van MS-13 actief zijn, zonder de prominente figuren te kennen van wie hij beter uit de weg bleef (NPO, p. 8).

Door zich te beperken tot het tegenspreken en bekristen van de gedane bevindingen, brengt verzoeker geen concrete elementen en argumenten aan die deze in een ander daglicht kunnen plaatsen.

Tevens komt verzoeker weinig geïnteresseerd over ten opzichte van de beweerde problemen van zijn vader. De commissaris-generaal stelt terdege: "U verklaart immers enkel dat uw vader omwille van zijn werk ook doodsb bedreigingen heeft gekregen waarvoor hij diende te verhuizen. Zo is uw vader rond dezelfde periode als jullie moeten verhuizen van Soyapango naar Ilopango. Uw bewering dat uw vader daar niet zoveel over heeft verteld aangezien dit niet de hoofdrede was waarom u met hem afsprak op 22 juni 2019 overtuigt niet (CGVS, p. 27). Ook als uw partner beweert dat jullie dringend contact met uw vader wilden opnemen om hem te verwittigen dat hij voorzichtig moest zijn en dat ze ook achter hem zaten (CGVS partner, p. 26), stelt zich de vraag waarom u uw vader niet naar details vroeg en u hem zelf ook geen details verschaft over hoe de bendeleden eruitzagen."

Verzoeker tracht deze gebrekkige interesse te vergoelijken door te stellen dat hij het allemaal niet zelf heeft beleefd. Echter, zoals de commissaris-generaal terecht aangeeft, kan logischerwijze toch worden verwacht dat verzoeker probeert af te toetsen wat de juiste reikwijdte van hun problemen was en of het om dezelfde bendeleden ging die hen om dezelfde reden, namelijk de job van zijn vader, terroriseerden (NPO, p. 27). Dat bijkomende vragen irrelevant waren, aangezien zij wisten dat er geen ontkomen meer aan was en dat alle leden van de familie in gevaar waren, kan om diezelfde reden niet worden aangenomen. Actuele informatie is van primordiaal belang om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten. Het feit dat hij heeft nagelaten zich verder te informeren bij zijn vader, wijst op een gebrek aan interesse bij verzoeker en ondergraaft verder de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging omwille van zijn vaders beroep als politieagent.

De commissaris-generaal bemerkt verder: "Eigenaardig genoeg weet u ook niet welke bende actief is in de buurt van waar uw broer woont (CGVS, p. 16). Uw broer verdient ook zijn kost in een callcenter. Als u problemen kende omwille van het beroep van uw vader, kan verwacht worden dat jullie het met uw familie over uw problemen zou hebben om hen op de hoogte te brengen en de situatie en reikwijdte te kunnen inschatten, ook voor hen (CGVS, p. 16)." Het loutere feit dat zijn broer in een andere stad woonde, maakt het belang om op de hoogte te zijn van de situatie niet minder en rechtvaardigt, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt gepretendeerd, verzoekers onwetendheid dan ook niet. Verzoeker en zijn partner verklaren voorts dat zijn vader op 28 april 2020 opnieuw problemen zou hebben gekend waardoor hij verhuisde uit Ilopango naar een voor hem ongekend adres; de partner van zijn vader zou toen zijn bedreigd omdat ze is gelieerd aan een politieagent (NPO, p. 12; NPO partner, p.

18). De commissaris-generaal stelt hierover: "Uw partner beweert dat uw vader u een beschrijving zou hebben gegeven van de bendeleden (CGVS partner, p. 18), terwijl uw vader u daar volgens u weinig details over heeft gegeven. U zou zelfs niet weten wie de nieuwe partner van uw vader is, kan haar naam niet geven en weet niet hoeveel renta ze aan welke bendeleden moest betalen (CGVS, p. 5)."

De repliek in het verzoekschrift dat hij niet zo'n hechte band had met zijn vader, reden waarom hij ook niet exact wist wie de nieuwe partner van zijn vader was, kan niet worden aangenomen. Bij het CGVS verklaarde verzoeker immers nog steeds contact te hebben met zijn vader, die geregeld vroeg hoe het met hen ging, en hij samen met zijn vader een of twee keer per maand iets ging eten of ging winkelen (NPO, p. 12).

Voorts gaat verzoeker uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar hij opwerpt dat zijn partner nooit heeft verklaard dat zijn vader haar een beschrijving zou hebben gegeven nu door de commissaris-generaal duidelijk wordt gesteld dat zijn partner beweerde dat zijn vader hem een beschrijving zou hebben gegeven, wat overeenstemt met de door haar afgelegde verklaringen op het CGVS (NPO partner, p. 18). Verzoekers betoog is dan ook niet dienend. Verder brengt hij geen elementen bij die de vastgestelde incoherentie kunnen ophelderen.

Bovenstaande bevindingen leiden ertoe dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas dat hij renta diende te betalen omwille van het beroep van zijn vader.

4.6. Daarnaast stelt de commissaris-generaal nog volgende inconsistenties en onaannemelijkheden vast in de verklaringen van verzoeker en zijn partner die hun beweerde afpersingsproblemen door MS-13 verder ondermijnen:

"Ofschoon uw partner de bendeleden niet heeft gezien, verklaart ze dat u ze beschreef als volgt: donker, met zwarte haren en rond de 20 jaar (CGVS partner, p. 24). Daarbij is het opmerkelijk dat zij het door u vermelde prominentste kenmerk niet benoemt, met name dat ze hun petten omgekeerd droegen (CGVS, p. 23). Dat twee van deze vier bendeleden uw partner twee weken voor ze bij jullie thuiskwamen op 16 juni 2019 achtervolgden naar de apotheek waar ze werkte (CGVS, p. 24; CGVS partner, p. 7), maakt u niet aannemelijk. Zo is het niet meer dan een veronderstelling aangezien ze haar vanop een afstand hebben gevolgd, zonder haar aan te spreken of opmerkingen te maken, zoals ze anders wel deden (CGVS partner, p. 5). Voorts verklaart uw partner dat ze niet weet welke bendeleden u bedreigden, aangezien u de deur sloot zodat ze hen niet kon zien (CGVS partner, p. 7). Ook weet uw partner niet of dezelfde bendeleden haar op straat intimideerden als deze die u het geld vroegen (CGVS partner, p. 7). Tevens stelt zich de vraag waarom deze bendeleden van MS-13 zich zouden durven begeven in een gebied waar de Mao Mao het voor het zeggen heeft (CGVS partner, p. 20). Dat bendeleden uw partner al sinds 2017 lastigvielen, verklaart ook niet waarom ze jullie nu pas benaderden voor renta (CGVS partner, p. 6)."

Als antwoord hierop werpt verzoeker op dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) amper de tijd kreeg om zijn relaas te doen. Voormelde omissie en inconsistenties hebben echter geen betrekking op de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de DVZ, maar op deze die hij en zijn partner voor het CGVS hebben gedaan. Zijn betoog is dan ook niet dienstig.

Waar verzoeker nog te kennen geeft dat bendeleden zich niet eerst identificeren alvorens zij bedreigingen uiten, doet hij geen afbreuk aan de vaststelling dat hij noch zijn partner weten of de bendeleden die hen apart bedreigden, dezelfde waren. Verzoekers bewering dat de bendeleden die zijn partner vanop afstand hebben gevolgd en die haar op straat intimideerden, dezelfde waren als deze die hem afpersten, blijft dan ook niet meer dan een loutere veronderstelling.

4.7. Voorts kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoekers houding weinig verenigbaar is met de voorgehouden doodsb bedreigingen door bendeleden van MS-13 indien hij de gevraagde renta niet zou betalen: "Zo zou u zijn ondergedoken bij een collega in de stad Ayutuxtepeque zonder er op de hoogte van te zijn of er een bende actief was en zoja, welke bende (CGVS, p. 13). Als u claimt dat het te gevaarlijk was om onder te duiken bij uw moeder in Puerto El Triunfo en dat het nog gevaarlijker was bij uw vader in Ilopango (CGVS, p. 10), kan redelijkerwijze verwacht worden dat u dit toch aftoetst alvorens u met uw partner ergens onderduikt voor ongeveer drie maanden.

Daarnaast beweert u maar vier keer het huis van uw collega te hebben verlaten, namelijk op 17 juni 2019 voor de klacht, op 22 juni 2019 om met uw vader te spreken, op 20 september 2019 om dollars in te wisselen voor euro's en tot slot op 23 september 2019 om het land te verlaten (CGVS, p. 13). Er dient echter te worden vastgesteld dat u ook op 26 juni 2019 samen met uw partner het huis verliet om de vliegtickets aan te kopen, die u nota bene aankocht in Colonia Escalon in San Salvador bij het

reisbureau 'All American' (CGVS, p. 22). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, bevindt dit reisbureau zich vlakbij uw woning. Tevens werden op 28 augustus 2019 jullie geboorteaktes opgemaakt in het bureau van Alcaldia de la Ciudad de San Salvador (document 4). Op 17 september 2019 werd u een nieuwe identiteitskaart uitgereikt (document 2) en op 18 september 2019 werd uw paspoort uitgegeven in Galerías Escalon, een commercieel centrum in San Salvador (CGVS, p. 19). Als u echt voor uw leven vreest, stelt zich de vraag waarom u deze administratieve uitstappen niet bundelde in plaats van diverse keren zich te begeven in een gevaarzone. U geeft voorts een compleet onsamenhangende uitleg over de reden waarom u zowel uw paspoort als uw identiteitskaart vernieuwde. U geeft aan uw identiteitskaart hernieuwd te hebben toen u van werk veranderde en dan meteen ook uw paspoort hernieuwd te hebben. Bij confrontatie met uw verklaring dat uw paspoort van september 2019 is, beweert u ineens dat de firma veranderde. Hierop wordt u tegengeworpen dat het hernieuwd werd toen u niet meer werkte. Vervolgens komt u aanzetten met een uitleg dat u uw handtekening veranderd had en dat u uw paspoort diende te veranderen omdat uw handtekening op uw paspoort anders zou verschillen (CGVS, p. 19). Als u omwille van uw werk een nieuwe identiteitskaart liet opstellen, is het hoe dan ook heel bedenkelijk dat daar nog steeds bij het onderdeel "job" student ingevuld staat daar waar u sedert 2011 student af was (CGVS, p. 17)."

Door louter te herhalen dat hij zich met de wagen verplaatste en te stellen dat hij de periode dat hij buiten was zo kort mogelijk hield, brengt hij geen concrete elementen bij die hier anders over doen denken. Dat verzoeker ondanks de geuite doodbedreigingen verschillende keren terugkeerde naar de gevaarzone en hij deze administratieve uitstappen niet bundelde, valt hier moeilijk mee te rijmen en relateert zijn nood aan internationale bescherming.

De commissaris-generaal bemerkt vervolgens: "Als u voorts op 22 juni 2019 reeds beslist had om naar België te komen (CGVS, p. 14), stelt zich de vraag waarom u op 26 juni 2019 tickets aankocht voor een vlucht die pas gepland stond op 23 september 2019, bijna drie maanden later (CGVS, p. 22). Uw poging tot verschoning kan niet overtuigen. Zo beweert u dat het aanvankelijk jullie bedoeling was om zo snel mogelijk te vertrekken, maar toen besloten om in te gaan op het aanbod van u collega om daar nog enkele maanden compleet ondergedoken te leven zonder nog buiten te gaan, enkel om 1300 dollar bij elkaar te rapen door de tablet en de computer te verkopen (CGVS, p. 10, 14). Als u genoeg geld wilde hebben om naar België te gaan, omdat u niet wist hoe de procedure zou verlopen, had u haar immers kunnen vragen om het geld over te maken op een rekening terwijl jullie al in veiligheid verkeerden. Uw collega zou immers geholpen hebben met de verkoop van de elektronische apparatuur. Dat jullie tevens dollars inwisselden voor euro's (CGVS, p. 14) en dat de vliegtickets voor de verkoop van de elektronische spullen werden aangekocht (CGVS partner, p. 14), bevestigt dat jullie het geld niet nodig hadden om jullie vliegtickets naar België te bekostigen en dat jullie deze financierden met jullie spaargeld (CGVS, p. 14). Dit is eveneens tegenstrijdig met uw verklaring dat jullie niet eerder konden vertrekken omdat de tickets te duur waren (CGVS, p. 22). Uit onze informatie, waarvan zich een kopie in het administratieve dossier bevindt, blijkt ook dat er toen dagelijks vluchten plaatsvonden tussen San Salvador en Spanje, door onder andere Iberia. Als u effectief, zoals u beweert, voor uw leven zou vrezen, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zo snel mogelijk probeert te vertrekken en dat u op zijn minst alle mogelijke pistes grondig zou hebben onderzocht om zo snel mogelijk uit uw land te kunnen vertrekken, temeer daar uw vaders had aangespoord om zo snel mogelijk het land te ontvluchten (CGVS, p. 21). Als jullie echt problemen hadden om de tickets te bekostigen, stelt zich ook de vraag waarom jullie geen beroep deden op uw partner haar stiefvader aangezien hij haar hielp met de bekostiging van haar kostelijke medische behandelingen (CGVS partner, p. 29)."

Door louter te volharden dat zij het land niet eerder konden verlaten gezien de hoge prijzen van de tickets en zij niet over de financiële middelen beschikten om sneller het land te verlaten, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

4.8. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de bevindingen van de commissaris-generaal, waaruit talrijke inconsistenties en onaannemelijkheden blijken, voldoende determinerend om te besluiten dat aan het door verzoeker voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

De Raad herinnert eraan dat verzoekers profiel als zoon van een politieagent op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In punt 4.2 blijkt duidelijk dat de nood aan bescherming voor een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel afhankelijk is van de specifieke en individuele omstandigheden van de zaak en aldus in concreto aannemelijk moet worden gemaakt. Gelet op de ongeloofwaardigheid van het relaas, blijft verzoeker hiertoe in gebreke.

Nu aan zijn voorgehouden problemen met MS-13 geen geloof kan worden gehecht, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat hij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd zoals in het in het Nansen-rapport wordt besproken, stelt zich hier evenmin gezien geen geloof wordt gehecht aan de voorgehouden vluchtaanleiding.

Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Hij verklaart dat hij de zoon is van een politieagent en woonde in een zone waar MS-13 domineert, maar maakt, naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of gevisieerd.

De commissaris-generaal en de Raad betwisten noch ontkennen dat delen van El Salvador worden geteisterd door een hoge graad van crimineel geweld. Verzoeker beschrijft inderdaad verschillende gebeurtenissen die zich over de jaren heen voordeden in zijn colonia en die de aanwezigheid van bendeleden bevestigen, maar dit is op zich niet voldoende om in zijn hoofd een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken nu hij op geen enkel moment aantoont hij tijdens deze gebeurtenissen zelf werd gevisieerd of bedreigd of hierdoor in eigen hoofd ernstige problemen ondervond. Zo geeft verzoeker aan dat dronken of gedrogeerde bendeleden hem op de plek waar hij door het bedrijfsvervoer werd opgepikt vaak om kleine hoeveelheden geld vroegen, dat zijn koptelefoon werd gestolen en dat zijn partner vaak seksueel werd geïntimideerd wanneer ze langs de bendeleden passeerde (NPO, p. 8-9). Deze feiten zijn één voor één losstaande incidenten en tonen enkel aan dat een groot deel van het openbaar leven in El Salvador door de bendes wordt gecontroleerd, iets wat noch door de commissaris-generaal noch door de Raad wordt betwist. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker als gevolg van deze incidenten verdere problemen kregen met MS-13 of een andere bende. De Raad wijst erop dat het in deze afzonderlijke gevallen gaat om louter gemeenrechtelijke feiten die kaderen in de algemene veiligheidssituatie die El Salvador kenmerkt en die betreurenswaardig zijn maar die, zelfs als ze cumulatief worden gezien, niet voldoende ernstig zijn om een nood aan internationale bescherming vast te stellen.

4.9. In de mate dat verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;*
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;*
- c) niet-overheidsactoren (...)"*

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling,

met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat hij, gezien zijn persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoeker.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.10. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen "El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag" van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendege geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat "in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen." (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel "certain returnees from abroad" problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel "depending on the particular circumstances of their case" (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risico-verhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.11. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

5.4. Verzoekster roept daarnaast ook eigen motieven in. Zij geeft te kennen dat in de eerste helft van 2017 twee individuen hebben gepoogd haar te ontvoeren en zij tevens te maken kreeg met seksuele intimidaties door bendeliden van de MS-13.

De commissaris-generaal zet hierover op omstandige wijze uiteen:

“Wat betreft de door u aangehaalde beweerde poging tot ontvoering in de eerste helft van 2017, dient te worden opgemerkt dat het hier dan ging om een geïsoleerd incident van weliswaar ernstig geweld waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden. U verklaart dat u de gezichten van de twee individuen niet heeft gezien en dat u niet weet of ze benedeleden waren (CGVS, pp. 8-9). U weet niet waarom deze personen het toen op u gemunt hadden en haalt zelf aan dat in El Salvador mensen gewoon soms lukraak worden gekozen (CGVS, p. 10). Tevens zouden deze personen u niet meer belaagd hebben toen u verhuisde naar El Prado (CGVS, p. 11), waarbij het terzijde wel opmerkelijk is dat u dit zo zelfverzekerd kunt zeggen aangezien u deze individuen toen niet goed heeft gezien. Al deze elementen wijzen erop dat u misschien een toevallig slachtoffer was dat zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevond, veeleer dan een specifiek uitgekozen doelwit. Bijgevolg kan uit dit incident niet afgeleid worden dat u ook in de toekomst nog problemen van deze aard zou ondervinden.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat als het incident zo'n traumatiserende invloed had op u, u wel naar uw partner verhuisde in dezelfde buurt, namelijk Colonia Escalon waar nochtans dezelfde bende MS-13 actief was. In tegenstelling tot uw bewering dat het op zo'n twintig minuten à een half uur met de bus gelegen is (CGVS, p. 11), blijkt uit onze informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat dit op een goede elf minuten stappen van elkaar ligt. Ofschoon u minder buiten probeerde te komen, bleef u het publieke transport gebruiken (CGVS, p. 5, 10-11). Evenzo beweert u een klacht ingediend te hebben, maar legde hiervan geen documenten neer op het CGVS. Er wordt ook vastgesteld dat uw partner uw poging tot ontvoering niet eens aanhaalt bij de DVZ als reden om het land te ontvluchten (Vragenlijst CGVS partner, 14 februari 2020, vraag 5). Dat de beweerde poging tot ontvoering bijgevolg ook een reden zou zijn om El Salvador te ontvluchten, ruim drie jaar later, valt dan ook sterk te relativiseren.

Aangaande uw gezondheidstoestand na het beweerde incident wordt opgemerkt dat u er tegenstrijdige verklaringen over aflegt en dat deze ook niet overeenstemmen met die van uw partner. Vooreerst ontkende u resoluut fysieke problemen te hebben overgehouden aan uw beweerde ontvoering (CGVS, p. 10). Tijdens uw vrij relaas echter, voert u ineens aan hierdoor gezondheidsproblemen gekregen te hebben en u ontvouwt bijna een hersenbloeding gekregen te hebben en daar momenteel behandeling voor te volgen omdat u er nog symptomen van heeft (CGVS, p. 22). U voert aan dat er een hersenscan genomen werd om te zien of u een tumor had, u heeft paniekaanvallen en neemt medicatie tegen stress, met name anti-depressiva, anti-eleptica en slaappillen (CGVS, p. 28). U legt na het persoonlijk onderhoud kleurenkopies neer van hersenscans, een medisch attest erbij, een ziektebriefje en een medicatievoorschrift van een neuroloog uit El Salvador en de historiek van uw medisch dossier van het opvangcentrum in België. Inzake de hersenscan, dient er opgemerkt te worden dat de bijhorende conclusie luidt dat het een normale hersen MRI betreft. Uit de historiek van het opvangcentrum in België, kan opgemaakt worden dat u oogproblemen inroept, hoofdpijn, chronische migraine, hyper-ventilatie en stoelgangproblemen. Deze medische problematiek vormt op zich echter geen bewijs van de oorzaak die u toeschreef aan een beweerde ontvoering: uit niets blijkt dat uw gezondheidsproblemen gelieerd zouden zijn aan de beweerde poging tot ontvoering in 2017. Kwestieus hierbij is dat u verklaarde dat in november of december 2018 hersenscans werden uitgevoerd in een ziekenhuis in San Salvador waarvan u de naam zich niet herinnert (CGVS, pp. 28-29). Toen u bij uw partner woonde moest u om de twee maanden worden opgevolgd bij een neuroloog, het laatste wat de dokter u zei was dat u een behandeling moest volgen gedurende twee jaar, dit zei hij in 2018 (CGVS, p. 29). Uw partner zei dat u verschillende keren voor een volledige check-up ging en dat u daarna nog verschillende keren voor medicijnen moest gaan. Gevraagd of u nog moest gaan als u al bij hem woonde, stelde uw partner bizar genoeg dat u dan niet meer moest gaan (CGVS partner, p. 26). Bij confrontatie met de vraag waarom u in het begin niets gezegd heeft over de invloed van de ontvoering op uw gezondheid, poneert u verkeerdelijk dat er niets over uw gezondheid gevraagd werd. Hierna oppert u het niet goed begrepen te hebben. Bij confrontatie met het gegeven dat u bij DVZ dit evenmin vermeld heeft toen u naar u uw

gezondheidstoestand gevraagd werd en u integendeel verklaard heeft in goede gezondheid te verkeren, zoekt u verschooning door te zeggen dat u zich schaamde om het daar over te hebben (CGVS, p. 30). Dit is niet ernstig. Wanneer u opnieuw geconfronteerd wordt met uw eerdere verklaring geen fysieke zaken overgehouden te hebben aan de ontvoering, houdt u ineens voet bij stuk en stelt niets van de ontvoering over te houden en wendt u voor begrepen te hebben dat de vraag was of u gewond was na de ontvoering. U vervolgt dat u niet gewond was, maar wel psychologische klachten te hebben (CGVS, p. 30). Deze uitleg kan niet overtuigen: u legt een hele resem fysieke klachten neer, die weliswaar misschien terug te voeren zijn op psychologische problemen maar dat u deze gezondheidsproblemen niet te berde bracht bij DVZ en evenmin wanneer u er expliciet naar gevraagd werd bij het CGVS, valt niet te verschoenen.

Wat betreft de overige incidenten waarbij bendeleden van MS-13 u diverse keren seksueel intimideerden met hun opmerkingen (CGVS, p. 5), dient te worden geconcludeerd dat dit niet ernstig genoeg is om de grens voor subsidiaire bescherming te bereiken. U beweert immers dat deze bendeleden dat al deden sinds 2017, eind 2017 en dat u langs hen bleef passeren en met het openbaar vervoer bleef naar uw werk gaan (CGVS, p. 6). Gevraagd of het dezelfde bendeleden waren, zegt u dat u hierop niet kunt antwoorden omdat u hen niet gezien heeft (CGVS, p. 7)."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht. Door louter te repliceren dat niet wordt ontkend dat zij al veel heeft meegemaakt, brengt zij geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hier anders over doen denken. Het komt aan verzoekster toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij duidelijk in gebreke blijft nu zij niet verder komt dan het volharden in haar relaas en het tegenspreken en bekristen van de gedane bevindingen.

5.5. De twee medische documenten van 29 december 2021 werpen geen ander licht op voorgaande vaststellingen.

Hierin wordt gemeld dat verzoekster een zelfmoordpoging achter de rug heeft na een discussie met haar partner en nadat haar internationale bescherming werd geweigerd door de Belgische asielinstanties.

In zoverre verzoekster hiermee een begin van bewijs wil leveren van haar verklaringen en traumatische ervaringen, benadrukt de Raad dat nergens in deze attesten wordt verwezen naar de beweerdte ontvoering in 2017 noch naar de seksuele intimidaties waarmee zij in El Salvador werd geconfronteerd. Evenmin worden de problemen van afpersing door bendeleden van MS-13 die zij zouden hebben gekend omdat haar partner de zoon is van een politieagent, die is belast met het bestrijden van georganiseerde misdaad, aangehaald. Uit de voorgelegde medische documenten kan dan ook geenszins blijken dat haar gezondheidsproblemen aan haar vluchtrelaas gelieerd zouden zijn.

In het psychiatrisch verslag van 17 februari 2022 wordt gesteld dat verzoekster in tranen is omdat zij niet wil terugkeren naar El Salvador dat zij beschrijft als zeer gevaarlijk. Het verslag vermeldt dat verzoekster en haar partner het land hebben moet verlaten wegens bedreigingen door de bende daar haar partner betrokken was in die bendes ("*à cause de menaces de gangs (son copain a été impliqué dans ces bandes)*"). Verzoekster slaapt niet, heeft verminderde eetlust en neigt naar zelfmutilatie. Een hospitalisatie wordt geweigerd, haar toestand is fragiel omwille van haar precaire situatie en omdat ze dreigt medicatie te nemen bij het weigeren van asiel, wordt geen behandeling voorgeschreven.

In deze benadrukt de Raad dat psychiaters vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de mentale gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psychiater die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar geestelijke gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart.

Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychiaters daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een psychiatrisch attest geeft dan ook geen uitsluit over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel.

In casu stipt de Raad aan dat uit het voorgelegde psychiatrisch verslag niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psychiater zich voor de

gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoekster en niet op een objectieve (medische) bron van informatie.

Bovendien blijkt dat verzoekster ook een ander verhaal ophangt dan bij het CGVS. Zo vermeldt het verslag dat verzoekster en haar partner het land hebben moet verlaten wegens bedreigingen door de bende daar haar partner betrokken was in die bendes, terwijl op het CGVS verzoekster vertelde dat ze het land moest verlaten omwille van afpersing door bendeleden van MS-13 ten gevolge van de professionele werkzaamheden van de vader van haar partner.

Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan voormelde medische attesten en psychiatrisch verslag slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven en dat zulke stukken steeds moeten worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoekster hierover, te meer, zoals hierboven reeds is gebleken, verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar gezondheidstoestand na de (beweerde) poging tot ontvoering. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

Dat verzoekster psychische problemen kent, wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat zij nood heeft aan internationale bescherming.

Zoals uiteengezet, geven de medische attesten van 29 december 2021 geen uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit deze attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de geuite doodsbedreigingen omwille van het profiel van de vader van haar partner, de (beweerde) poging tot ontvoering en de seksuele intimidatie door bendeleden van de MS-13.

Gelet op de bevinding dat de incidenten waarop verzoekster haar beschermingsverzoek baseert, op zich ongeloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig zijn om te worden beschouwd als ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, en het gegeven dat de behandelende psychiater zich enkel hierop baseert zonder enig objectief onderzoek naar de waarachtigheid of gegrondheid van het vluchtrelaas, geeft het psychiatrisch verslag evenmin uitsluitel over de specifieke oorzaak van verzoeksters psychische problemen. Uit dit attest kan ook geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoeksters psychische problemen en de aangehaalde vervolgingsfeiten en er kan niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor haar psychische problemen.

Verzoekster toont verder niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador geen toegang zal hebben tot eventuele benodigde psychologische ondersteuning.

5.6. Het geheel aan documenten en verzoeksters verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoeksters individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over El Salvador, acht de Raad voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bij terugkeer naar El Salvador kan blijken. Een individuele beschermingsnood wordt niet aannemelijk gemaakt.

Nu aan haar voorgehouden problemen met MS-13 onvoldoende zwaarwichtig dan wel ongeloofwaardig zijn bevonden, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, laat staan dat zij om deze reden een gegronde vrees heeft of een reëel risico loopt. Een verder onderzoek in dit kader dringt zich dan ook niet langer op.

Het vraagstuk of de bendes in El Salvador louter als criminele organisaties kunnen worden bestempeld dan wel als politieke actoren moeten worden beschouwd zoals in het in het Nansen-rapport wordt besproken, stelt zich hier bijgevolg evenmin.

Verzoekster brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die een nood aan bescherming aannemelijk maken. Zij verklaart dat haar partner de zoon is van een politieagent en zij in een zone woonden waar MS-13 domineert, maar maakt, naast haar vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat zij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of zal worden onderworpen aan een reëel risico op ernstige schade.

Wat betreft de ontvoeringspoging zijn er geen ernstige indicaties dat deze gebeurtenis zich op opnieuw zal voordoen. De Raad herhaalt: *“Al deze elementen wijzen erop dat u misschien een toevallig*

slachtoffer was dat zich op het verkeerde moment op de verkeerde plaats bevond, veeleer dan een specifiek uitgekozen doelwit. Bijgevolg kan uit dit incident niet afgeleid worden dat u ook in de toekomst nog problemen van deze aard zou ondervinden.” Een toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aan de orde.

Ten slotte herhaalt de Raad dat incidenten van seksuele intimidatie onvoldoende zwaarwichtig zijn om de grens van vervolging of ernstige schade te bereiken.

5.7. De overige door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“De documenten over uw identiteit en scholing, met name uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en uw diploma middelbaar onderwijs staan hier niet ter discussie. Evenmin is dit het geval voor uw vluchtinformatie en training tot apothekersassistent van 9 mei 2019. Deze biedt echter geen inzicht in uw tewerkstellingsperiode voor de apotheek.”*

5.8. In de mate dat verzoekster de socio-economische situatie in El Salvador aankaart, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat *“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)”

Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in El Salvador sprake zou zijn van een preciaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor (zie in deze zin HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

In casu blijkt verder niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in haar elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk zou worden geweigerd.

In de mate dat verzoekster zich de vraag stelt of zij ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zal zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat zij, gezien haar persoonlijke omstandigheden, geen werk zou mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van verzoekster.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster, indien zij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

5.8. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen *“El Salvador- Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven. Daarbij stippen verschillende bronnen aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25). Aldus moet er een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk benedeproblemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waarnaar in de COI Focus van 13 juli 2021 wordt verwezen en dat ook in de Nansen-nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bendegegeweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat *“in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vast[stelde] tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.”* (p. 20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bendegerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel *“certain returnees from abroad”* problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel *“depending on the particular circumstances of their case”* (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoekster slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoeksters beweerde problemen met de bendeleden van MS-13 niet geloofwaardig dan wel onvoldoende zwaarwichtig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij voor haar vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat zij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekster El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat zij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat haar vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat zij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoekster bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld. In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeksters verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven of dat zij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat zij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoekster zo lang in België heeft verbleven dat zij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat zij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in verzoeksters hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoekster bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu haar beweerde problemen met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekster nalaat concreet aannemelijk te maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar dat land omwille van het feit dat zij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar haar land van herkomst.

5.9. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. Het geweld waaraan de bendes zich schuldig maken wordt gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Naast dit crimineel geweld is er ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

In deze zin stelt UNHCR dan ook dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus *“El Salvador: Veiligheidssituatie”* van 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving daarom willekeurig is. Zoals gezegd, uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, laat staan van die aard zou zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar dat land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoeksters geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie van The Guardian en Foreign Policy ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund. Uit het enkele gegeven dat er in november gedurende twee dagen een piek was in het aantal moorden, zoals blijkt uit de twee nieuwsartikelen die verzoekster citeert, kan niet blijken dat het in casu om willekeurig geweld gaat. Bovendien blijkt uit deze nieuwsartikelen ook dat het aantal moorden onder president Bukele

stevig is gedaald en dat hij na de piek in november onmiddellijk maatregelen heeft genomen om het aantal moorden terug te dringen. Het betreft aldus een zeer tijdelijk fenomeen.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES